

se, som giver en udmærket beskrivelse af, hvad man laver i OSCE, og det kan jo være nyttigt nok, også i lyset af den diskussion, vi har haft her. Det er jo ikke så tit, at vi har diskuteret OSCE i Folketinget, og derfor kan det være udmærket, at vi gør det nu.

Hr. Morten Messerschmidt har kritiseret – jeg vil ikke kalde det på sin sædvanlige kritiske facon – men kritiseret OSCE og OSCE-arbejdet ud fra tesen om, at det måske i virkeligheden er lidt overflødigt, at vi har OSCE, og er det ikke sådan, at vi lige så godt kunne nøjes med Europarådet? Jeg synes altid, der er grund til, at man spørger sig selv, om nogle organisationer, der er oprettet for 30 år siden, og hvor verden har undergået en kæmpe forandring siden da, bare skal fortsætte uden videre.

Jeg synes da også godt, at man kan gøre det, at man i lyset af hr. Morten Messerschmidts bemærkninger prøver at kigge på og prøver at få belyst, hvad Europarådets kerneopgaver egentlig er, og hvad OSCE's kerneområder er. Det er jo relativt nemt at gøre, og det vil vi kunne gøre i Europaudvalget eller et eller andet andet sted, sådan at vi ligesom får en diskussion om, hvorvidt vi nu skelner godt nok imellem dem, eller om parlamentarikerne render og laver dobbeltarbejde. I denne sammenhæng synes jeg, det er meget vigtigt, at vi skelner mellem, hvad parlamentarikerne laver, og hvad ministeren laver.

Kl. 14.55

Jeg havde ligesom indtryk af, at hr. Morten Messerschmidt trods alt blandede tingene sammen, hvor fru Pia Christmas-Møller klart skelnede mellem, hvad der foregår i den parlamentariske forsamling, og hvad der foregår i Ministerrådet. Måske skyldes noget af frustrationen hos nogle også det her med, at det kan være svært at følge, hvad der foregår i Ministerrådet, fordi vi jo ikke er til stede der hele tiden, og derfor oplever vi kun den ene side af det. Der er det nok lidt forskelligt f.eks. fra FN, hvor man måske har en anden form for samspil.

Men når man skal diskutere, om nu OSCE stadig væk er vigtig, kan man jo prøve at kigge på oprindelsen af den. OSCE blev jo altså dannet for ligesom at få de der to forskellige kulturer – Sovjetkulturen, kunne man sige, og den mere vestlige kultur – til at fungere sammen på en eller anden fredelig måde, hvor Sovjetunionen gerne ville have, at vi respekterede deres grænser, og vi til gengæld gerne ville påvirke med noget mere demokrati.

Er det så stadig nødvendigt? Der synes jeg, ministeren i redegørelsen er inde på noget utrolig centralt, som jeg også synes ofte overses i de debatter, vi har, nemlig at OSCE, og nu citerer jeg fra redegørelsen, har »bidraget til at opløde det gamle princip om, at stater ikke kan blande sig i andre staters indre anliggender, uanset hvor store forbrydelser de gør sig skyldig i mod egen befolkning.« Det er i hvert fald, synes jeg, i virkeligheden helt centralt for udviklingen.

Nogle af os, der har været med i en menneskealder, vil vide, at netop det her ikke altid har været tilfældet, og at alle, havde jeg nær sagt, bidrag er vigtige, og at man sådan set godt kan blande sig, uden at det ligefrem fører til krig. Derfor synes jeg, det er en meget central del i ministerens redegørelse.

Så synes jeg også, redegørelsen viser, at sådan noget internationalt samarbejde altså stadig væk er sejt arbejde. Det er ikke noget, der kommer af sig selv, når man har meget forskellig historie, når man uægtelig har mange forskellige demokratiske – hvis overhovedet nogen – traditioner. Og det viser jo hele redegørelsens pointering af, hvor hårdt arbejde det har været at få Rusland med på det her. Det må vi bare konstatere.

Jeg synes også, man kan se, hvis man følger udviklingen i Rusland, at de jo ikke ligger på den flade og siger, at demokratiet indføres sådan uden videre fra den ene dag til den anden, og at befolkningerne får lov til at bestemme nogenlunde over deres egen tilværelse. Det er jo ikke det, der sker. Så alene det at man har et forum, måske forskellige fora, hvor man kan påvirke en udvikling i positiv retning i Rusland synes jeg er en god ting af hensyn til befolkningerne, som jeg ikke synes har så store muligheder, som de har andre steder.

Det seje arbejde tror jeg bare vi skal erkende fortsat skal gøres mange steder, og der kan OSCE være et af midlerne. Men vil man prøve at sige, at nu tager vi os i højere grad af det ene i Europarådet og i højere grad af det andet i OSCE, ja, så gerne. Der er jo ingen grund til at lave dobbeltarbejde. Det vil jo være helt tåbeligt. Men jeg synes bare, man skal gøre sig klart, at det er sejt arbejde.

Derfor har OSCE som organisation jo simpelt hen den vigtige opgave at gøre det muligt, at man får tillid til hinanden, at man lærer hinanden at kende, at man snakker sammen, og at man ad den vej måske kan udvikle nogle af de værdier – også i andre lande end dem, vi har i